

[Justitsministeren]

nar blev, at vi nu får den, tror jeg, meget betydelige reform ført igennem.

Vi har helt urimeligt lange berammelsestider ved landsretten, og hr. Hagen Hagensen har ret i, at i løbet af nogle få år skulle der være mulighed for, at de midlertidige afdelinger har opfyldt deres funktion, og at vi altså på længere sigt blot får en anden fordeling og ikke et større antal mennesker ansat til at arbejde med disse sager, alt naturligvis helt forudsat, at det er det samme sagsantal, vi taler om.

Men når vi skal have behandlet et så omfattende lovforslag som dette, er det vel også klart, at man ikke på alle områder har kunnet nå til enighed. Det væsentligste punkt, som jo også har været taget frem her i dag, er spørgsmålet om, hvem der skal have adgang til at meddele tredjeinstansbevillinger og oprejsningsbevillinger. Der har jo været en del kritiske bemærkninger her.

Jeg forstår, at hr. Hagen Hagensen har den opfattelse, at det af, jeg kan måske sige principielle grunde ville være mere rigtigt, at man havde ikke administrationen, men en retsinstans til at meddele denne bevilling. Det er et synspunkt, jeg kan respektere, men når det så fra anden side, bl. a. fra fru Tove Jørgensens side, anføres, at når kommunisterne vil være med til, at afgørelsen fortsat skal ligge i justitsministeriet, skyldes det såmænd simpelt hen, at man heller ikke har spor tillid til, at en domstolsafgørelse ville være objektiv; den ville, som hr. Wilhelm sagde, hverken være retfærdig, objektiv eller neutral. Jeg må på det skarpeste tage afstand fra udtalelser af denne art.

Jeg synes også, at hr. Bernhard Baunsgaards udtalelser til en vis grad overspiller temaet her, for det gøres til et spørgsmål om, hvordan vort demokratiske system fungerer. Man kan have forskellig opfattelse, men jeg vil gerne have lov at understrege, at højesteret har ikke haft ønske om ændring af den gældende ordning, og højesteret har udtalt, at en henlæggelse af disse sager til højesteret ikke kan antages at ville medføre nogen væsentligt ændret praksis.

Jeg er opmærksom på, at mindretallet ved forslaget om meddelelse af tredjeinstansbevillinger har søgt at imødekomme det synspunkt, at der ikke hos parterne må kunne opstå nogen følelse af, at retten ved at meddele tredjeinstansbevilling på forhånd har

taget stilling til sagen. Mindretallets forslag går jo således på, at de dommere, der har deltaget i behandlingen af en ansøgning om tredjeinstansbevilling, ikke skal deltage i sagens pådømmelse ved højesteret. Jeg anerkender det forsøg, der er gjort her, men jeg mener alligevel ikke, at det løser problemet, for der indgår jo i argumentationen for den gældende ordning flere andre væsentlige synspunkter end hensynet til, at der ikke hos parterne opstår nogen følelse af forudindtaget hos retten. Men selv om man alene ser på dette hensyn, finder jeg altså ikke, at forslaget rummer en tilfredsstillende løsning. Højesteret er en enhed, og hvad enten rettsens afgørelser er truffet in plenum, i et særligt udvalg eller i en særlig afdeling, tror jeg, at de vil blive opfattet som afgørelser fra højesteret som sådan.

Hr. Bernhard Baunsgaard nævnte før, at han ved tredje behandling ville stille et ændringsforslag om, at kompetencen skulle henlægges til den særlige klageret. Det må vi jo så tage stilling til ved tredje behandling, men jeg vil blot henlede opmærksomheden på, at dette har været drøftet i retsplejerådets betænkning om behandling af borgerlige sager, og at retsplejerådet fraråder en sådan løsning, idet man ikke mener, at klageretten vil være et særlig egnet organ til at behandle sager om procesbevillinger. Men vi får jo lejlighed til senere at tage stilling til dette.

Må jeg blot til slut sige, at jeg anerkender og takker for den store indsats, der er gjort fra retsudvalgets side. Jeg mener, at vi ved de ændringer, der gennemføres, får en bedre retsplejelov til gavn for borgerne, og det var jo formålet med arbejdet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne understrege det, som jeg sagde i mit første indlæg, og jeg vil gerne understrege det i anledning af det, som blev sagt af justitsministeren om, at det var at overspille det at bede om, at tredjeinstansbevillingerne flyttes væk fra justitsministeriet, og sige, at det er en understregning af, at det er et demokratisk samfund, vi lever i. Jeg mener naturligvis ikke, det er en overspilning, for hvis jeg havde ment det, havde jeg ikke sagt, som jeg gjorde i mit første indlæg. Men jeg vil understrege også det, som professor Siesby sagde: »Der har vel endnu ikke været grund